

Розділ 1

МИТЦЯМИ НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ

Митець, якому доводиться голодувати,
переконаний, що митцем треба народитися.

Митець, який досягнув успіху,
знає, що митцем треба стати.

*Я була народжена дзвоником, але сама
не знала того, доки хтось не задзвонив у мене.*

Енні Ділард

Едріан Карденас виріс у Маямі, Флорида, у сім'ї кубинських емігрантів. Тікаючи від режиму Кастро, сім'я Карденас переїхала до Америки, де їхній син і захопився найбільш американським видом спорту — бейсболом. Едріан незабаром зрозумів, що добре грає, а його талант розквітнув настільки, що став для юнака квитком у нове життя. Учитися грати було природно.

«Це як питання та відповідь, — згадував потім Едріан. — Наступний крок — грати у цій лізі. Чи ти потрібен людям? Звичайно, потрібен, і от ти вже граєш у ній».

Дотримуючи схеми «питання та відповідь», Едріан просувався у грі, у яку грав протягом усього свого шкільного життя. 2006 року він здобув звання гравця року серед старшокласників, за версією журналу *Baseball America*, та «філліз»¹ вилучили

¹ Жартівлива назва міста Філадельфія, а також його жителів. (Тут і далі прим. пер.)

його зі школи. 2012-го він почав грати за «Чикаго Кабс», і то був рік, коли усе змінилось.

Граючи у складі Головної бейсбольної ліги, Едріан був у найкращій формі та заробляв більше грошей, ніж могли уявити його батьки-емігранти й він також. Він будував свою кар'єру згідно з правилами, які всі ми добре знаємо. *Отримай хорошу роботу, добре виконуй її, самовіддано працюй, аж поки не вийдеш на пенсію.* Едріан Карденас ішов цим шляхом та був упевнений у кожному своєму кроці. Він отримав премію у розмірі 1 млн доларів та був утіленням тієї історії успіху, яку ми зазвичай уявляємо. Едріану знадобилися роки на те, щоб досягти цього успіху, і тепер він нарешті міг насолоджуватися плодами своєї праці. У нього було все, про що він мріяв.

Була лише одна проблема: він більше не хотів цього.

Протягом першого року в Ріглі Філд¹ щось пішло не так. Це відчуття переслідувало бейсболіста уже деякий час. Коли Едріан ще був у складі Нижчої ліги, інші гравці глузували з нього через те, що він читав Толстого в роздягальні. Граючи у Головній лізі, Едріан помітив, наскільки його уявлення відпочинку відрізнялося від уявлень його співгравців. Коли його прийняли в команду, він святкував, граючи друзям твори Гершвіна на фортепіано. Для них же святом були вечірки. Підтримуючи такий спосіб життя, Едріан щодалі почувався білою вороною серед друзів-гравців, а також розумів, що заради виконання однієї мрії він геть забув про іншу.

Коли Едріан був малий, його батьки наполягали на тому, щоб він учився грати на фортепіано, сподіваючись, що згодом син зможе вступити до Джульярдської школи у Нью-Йорку. Він давно полюбив писати та був спраглий до книжок. Хоча ці інтереси вже здавалися відлунням далекого минулого,

¹ Бейсбольний стадіон у Чикаго. «Домашній» бейсбольний стадіон команди «Чикаго Кабс».

Едріан не міг подолати відчуття, що йому треба було щось робити зі своїми захопленнями. Поступово частини нового пазла склалися до купи, а Едріан дедалі сильніше відчував, що опинився там, де не мав бути. Хоча він досягнув усього, чого, як здавалося, прагнув, настав час втілювати іншу мрію. Ще не було запізно вийти з гри, почати усе спочатку та створити новий план свого життя — чи не так?

2012-го, того самого року, коли Едріан Карденас зіграв свою першу гру в Головній лізі, він полишив бейсбол заради письменництва. Коли життя молодого чоловіка набуло стабільності, він вирішив створити себе заново, що, безумовно, було найризикованішим, але й найвдалішим кроком у його житті.

ПРАВИЛО СТВОРЮВАННЯ ЗАНОВО

Іноді обраний нами сценарій життя відрізняється від тієї історії, яку ми хочемо прожити. Ми розуміємо, що слідуємо правилам, визначеним для нас кимось, хто не врахував наші найважливіші інтереси. І тепер мусимо щось із тим робити.

Чи змінюємо ми думку, чи усвідомлюємо, що шлях, на якому ми перебуваємо, веде нас не туди, куди ми уявляли, у нас усіх є вибір щодо того, ким ставати. Ми можемо йти в тому напрямку, якого від нас чекають. Або ж увійти у світ можливостей та заново уявити своє майбутнє.

Так ми підійшли до першого правила нового Ренесансу. Я називаю його правилом *створювання заново*, яке проголошує, що митцями не народжуються. Ними стають.

У будь-який момент вашої історії ви вільні заново уявити наратив, у якому живете. Ви можете стати тією людиною, якою хочете бути, навіть якщо це означає перетворення на нову або, навпаки, — на дуже стару особистість. Це і є момент рішення, коли зустрічаються той, ким ви є, і той, ким хочете бути.

Опиняючись у цій точці, ми перебуваємо на розпутті і повинні ретельно обирати наступний крок, адже від нього залежить, яким із двох різноспрямованих шляхів ми далі рушатимемо. Едріан Карденас знайшов себе саме тоді, коли усвідомив, що більшість свого життя присвятив грі, у яку не хотів грати. Він мусив розпрощатися з очікуваннями інших стосовно нього, щоб почати нову подорож.

Митцями не народжуються.
Ними стають.

Як кубинський емігрант, Едріан звик почуватися так, ніби опинився поміж двома світами. Він не був ані достатньо американцем для Америки, ані достатньо кубинцем для Куби. Так само як він любив грати у бейсбол, він любив розповідати історії. І щодалі він грав у бейсбол, то сильніше відчував непримиренність двох цих світів. Він відчував те саме напруження, що і його батьки, коли залишили Кубу, щоб почати нове життя. Едріан усвідомлював: якщо продовжувати грати у бейсбол, то треба буде присвятити грі всього себе, а він не був певний, що хоче цього. Дійшло до того, що треба було так гарувати, щоби просто підтримувати техніку удару та переміщення полем, що це втратило для Едріана значення.

«Робити усі ці речі і почуватися настільки впевнено, щоб грати перед сорока п'ятьма тисячами людей, — це чудово, — казав Едріан. — Але зрештою потім запитуєш себе: “Ну то й що? Чому це повинно мати значення?”».

Зваживши усі варіанти, Едріан зрозумів: якщо гратиме далі, то, можливо, ніколи більше не матиме змоги розповісти історію своїх батьків, які емігрували з Куби. Це лякало Едріана більше за можливість виходу із Головної ліги. Вибір був складний, тому що Едріан любив гру, однак щойно він зрозумів, що все має